

Daniels bok – nummer sjuttiotre

Avslöjande av de historiska parallellerna: Jerobeams bedrägeri och adventiströrelsens trosprövning

Jeff Pippenger

2024-02-06

Det norra och det södra riket skingrades under Guds förbittring i tvåtusenfemhundra-tjugio år, som en uppfyllelse av det brutna förbundet i Tredje Moseboken tjugofem och tjugosex. De fyrtiosex åren mellan avslutningen av den första och den sista förbittringen representerade sammanförandet av dessa två riken till ett rike av andligt, modernt Israel år 1844. Samlandet av dessa två nationer representerades av de två staverna som Hesekeel fogade samman och de två vedtrarna som änkan i Sarefat samlade i berättelsen om Elia. Den 22 oktober 1844 avslutades det norra och det södra rikets profetiska historia, och därigenom upprepade den historien om början av dessa två riken.

Jerobeam införde ett förfalskat tillbedjanssystem i det norra riket för att hindra sina undersåtar från att resa till Juda och tillbe Gud i helgedomen i Jerusalem.

Och Jerobeam sade i sitt hjärta: Nu skall riket återvända till Davids hus. Om detta folk drar upp för att bära fram offer i Herrens hus i Jerusalem, då skall detta folks hjärta åter vända sig till sin herre, till Rehabeam, Juda kung, och de skall döda mig och återvända till Rehabeam, Juda kung. Då rådgjorde kungen och gjorde två kalvar av guld och sade till dem: Det är för mycket för er att dra upp till Jerusalem; se, här är dina gudar, Israel, som har fört dig upp ur Egyptens land. Och den ena ställde han i Betel, och den andra satte han i Dan. Och detta blev till synd, ty folket gick för att tillbe inför den ena ända till Dan. Och han gjorde ett hus åt offerhöjderna och gjorde präster av folkets ringaste, sådana som inte var av Levi söner. Och Jerobeam instiftade en högtid i åttonde månaden, på femtonde dagen i månaden, lik den högtid som hålls i Juda, och han offrade på altaret. Så gjorde han i Betel och offrade åt kalvarna som han hade gjort; och han tillsatte i Betel prästerna för offerhöjderna som han hade gjort. Så offrade han på altaret som han hade gjort i Betel på femtonde dagen i åttonde månaden, i den månad som han hade uttänkt i sitt eget hjärta; och han instiftade en högtid för Israels barn och offrade på altaret och tände rökelse. 1 Kungaboken 12:26–33.

Hans system för gudsdyrkan var en förebild för katolicismen (hedendomen), ty liksom vid Arons uppror upprättade det en bild åt och av vilddjuret. De två kalvbilderna var gjorda av guld och symboliserade Babylon. Bilderna var invigda åt Egyptens gudar, vilka identifierades så som Aron också hade identifierat dem: som ”de gudar som hade fört dem upp ur Egyptens land”. Han byggde två altaren i två städer, vilka, när de betraktas tillsammans, representerar föreningen av kyrka (Betel) och stat (Dan). Altaren var förfalskningar av det sanna altaret, som är Kristus, liksom katolicismen gör anspråk på att vara Kristi jordiska representant. Han upprättade ett fördärvat prästerskap, såsom katolicismens präster är. Han valde en dag för sin gudstjänst som uttryckligen skilde sig från dagarna för någon av Guds sanna högtider och representerade därmed striden om den sanna och den falska gudstjänstdagen.

Vid invigningen av sitt falska gudstjänstsystem sände Gud en profet från Juda för att tillrättavisa hans förfalskade gudstjänstsystem.

Och se, en gudsman kom från Juda till Betel genom Herrens ord; och Jerobeam stod vid altaret för att tända rökelse. Och han ropade mot altaret genom Herrens ord och sade: O altare, altare, så säger Herren: Se, ett barn skall födas åt Davids hus, Josia till namn; och på dig skall han offra höjdpräster som tänder rökelse på dig, och människoben skall brännas på dig. Och han gav ett tecken samma dag och sade: Detta är det tecken som Herren har talat: Se, altaret skall rämna, och askan som är på det skall spillas ut. 1 Kungaboken 13:1–3.

Profeten från Juda frambar en trefaldig profetia som angav den framtida födelsen av kung Josia. Han förutsade att Josia skulle döda de onda präster som tjänstgjorde vid det falska altaret och att Josia också skulle bränna människoben på just det altaret. Han gav också Jerobeam ett tecken och angav att Jerobeams altare skulle rämna och att askan skulle rinna ut. Allt detta uppfylldes enligt Herrens ord, men när Jerobeam hörde profetens förkunnelse blev han vred och försökte göra upp med profeten, men Gud hade kontrollen.

Och det skedde, när kung Jerobeam hörde gudsmannens ord, han som hade ropat mot altaret i Betel, att han räckte ut sin hand från altaret och sade: Grip honom. Och hans hand, som han hade räckt ut mot honom, förtorkades, så att han inte kunde dra den tillbaka till sig. Altaret rämnade också, och askan spilldes ut från altaret, enligt det tecken som gudsmannen hade givit genom Herrens ord. 1 Kungaboken 13:4, 5.

Tecknet uppfylldes omedelbart, och Jerobeams hand blev förlamad.

Och kungen svarade och sade till gudsmannen: Bed nu till Herren, din Guds, ansikte och be för mig, att min hand må bli återställd åt mig igen. Och gudsmannen bönföll Herren, och kungens hand blev återställd åt honom igen och blev såsom den hade varit förut. Och kungen sade till gudsmannen: Följ med mig hem och vederkvick dig, så skall jag ge dig en belöning. Men gudsmannen sade till kungen: Om du än ville ge mig hälften av ditt hus, skulle jag inte följa med dig in, och jag skulle varken äta bröd eller dricka vatten på denna plats. Ty så blev det befallt mig genom Herrens ord: Du skall inte äta bröd och inte dricka vatten och inte vända tillbaka samma väg som du kom. Så gick han en annan väg och vände inte tillbaka den väg som han hade kommit till Betel. 1 Kungaboken 13:6–10.

Jesus illustrerar alltid slutet av en sak med början av en sak, och början av de norra och södra rikena i det bokstavliga forntida Israel slutar i den historia där de två staverna fogas samman till en enda stav, vilken representerar nationen det andliga moderna Israel.

I den historia där de två staverna förenades inleddes en trestegs prövningsprocess vid ändens tid år 1798. Båda staverna (rikena) höll på att samlas inför utgjutelsen av den Helige Ande i Midnattsropet. Vid den första besvikelsen våren 1844 underkändes protestanterna i prövningsprocessen och blev katolicismens döttrar och upprepade därmed invigningen av ett förfalskat gudstjänstsystem, såsom detta hade förebildats av Jerobeam.

Den protestantiska reformationen var ett verk som Gud utförde för att föra församlingen i öknen ut ur den romerska kyrkans vidskepelser, traditioner och sedvänjor. Från Martin Luthers tid uppenbarades allt fler sanningar som visade att skökan från Tyros inte var något annat än ett hedniskt gudsdyrkanssystem övertäckt med en falsk bekännelse till kristendomen. Det var Herrens avsikt att föra sitt fångna folk ut ur mörkret, såsom Han hade gjort när Hans folk var slavar i Egypten. Han befriade dem från Egyptens trældom för att ge dem sin lag. Protestantens vägran att följa det tilltagande ljuset från den kunskap som upplåstes år 1798 hindrade dem från att känna igen lagen och Kristi sanna helgedomstjänst år 1844.

Deras förkastande av budskapet om domens stund innebar att de blev döttrar till den romerska kyrkan, och därefter upprättade de ett falskt gudsdyrkanssystem som i Skrifterna identifieras som den falske profeten (avfällig protestantism). De trogna milleriterna, som genom tro gick in i helgedomen den 22 oktober 1844, tog emot ljuset från den tredje ängeln och framförde en tillrättavisning mot det falska gudsdyrkanssystem som utger sig för att vara protestantiskt, samtidigt som det håller fast vid hedendomens främsta tradition, nämligen soldyrkan. Profeten från Juda var en förebild på milleritisk adventism, som igenkände och framförde den tredje ängels budskap som anlände den 22 oktober 1844.

När profeten ställdes inför Jerobeams begäran att komma till hans hus och vederkvicka sig, framförde han de särskilda anvisningar som hade givits honom av Herren. Denna befallning gavs också åt den milleritiska adventismen. Befallningen var att inte återvända samma väg som de hade kommit, och den milleritiska adventismen hade kommit ut ur de protestantiska samfundet. De hade skilts från protestanterna vid den första besvikelsen våren 1844, och Jeremia ger ett exempel på de identiska anvisningar som hade givits åt den judéiske profeten.

Dina ord blev funna, och jag åt dem; och ditt ord blev för mig mitt hjärtas fröjd och glädje, ty jag är uppkallad efter ditt namn, HERRE, härskarornas Gud. Jag satt inte i bespottarnas församling och gladde mig inte; jag satt ensam för din hands skull, ty du hade fyllt mig med förbittring. Varför är min smärta beständig och mitt sår obotligt, eftersom det vägrar att helas? Skulle du då verkligen vara för mig såsom en lögnaktig bäck, såsom vatten som sviker? Därför säger HERREN så: Om du vänder om, skall jag föra dig tillbaka, och du skall stå inför mitt ansikte; och om du avskiljer det dyrbara från det usla, skall du vara såsom min mun. De må vända tillbaka till dig, men du skall inte vända tillbaka till dem. Och jag skall göra dig till en befäst mur av koppar inför detta folk; och de skall strida mot dig, men de skall inte bli dig övermäktiga, ty jag är med dig för att frälsa dig och rädda dig, säger HERREN. Och jag skall befria dig ur de ondas hand, och jag skall återlösa dig ur de våldsammes hand. Jeremia 15:16–21.

Vid uppfyllelsen av den andra Ve-ropets tidsprofetia, den 11 augusti 1840, steg den väldige ängeln i Uppenbarelseboken 10 ner med en liten bok öppen i sin hand, och Johannes fick befallning att gå och ta boken och äta den. Jeremia representerar dem som åt den lilla boken vid den tidpunkten i historien, och orden var söta som honung, ty de var ”mitt hjärtas fröjd och glädje”. Men på grund av Guds ”hand” blev Jeremia ”uppfylld” ”med harm”, han blev ”sårad” och i ”ständig smärta”. På grund av Guds ”hand” antydde Jeremia att Gud hade varit för Jeremia ”som en lögnare” och som

”uttorkade vatten”. Herren hade hållit sin ”hand” över ett misstag i några av figurerna på 1843 års karta.

Jeremia representerar milleriternas första besvikelse, då Habackuks syn dröjde. För dem som representeras av Jeremia tycktes det som om budskapet, vilket framställs som ”regn”, hade slagit fel. Men Habackuk hade sagt: ”Ty synen gäller ännu för en bestämd tid, men till slutet skall den tala och inte ljuga; om den dröjer, så vänta på den; ty den skall förvisso komma, den skall inte utebli.” Jeremia hade trott att Gud ljög och att budskapet (regnet) hade slagit fel, men det hade endast dröjt.

Sedan undervisade Gud Jeremia att ”om du omvänder dig, skall jag låta dig åter träda fram, och du skall stå inför mig; och om du avskiljer det dyrbara från det usla, skall du vara såsom min mun. Låt dem vända tillbaka till dig; men du skall inte vända tillbaka till dem.” Efter besvikelsen representerar Jeremia Guds folk, som måste återvända till Herrens tjänst och skaka av sig det modlöshetstillstånd som hade uppstått när det såg ut som om budskapet hade misslyckats. Om Jeremia uppfyllde de angivna villkoren, skulle Gud låta honom vara sin talesman.

Ännu viktigare för vår studie vid denna tid är vad Gud sade till Jeremia angående ”hånarnas församling”, som ”gladde sig” över hans besvikelse. Han sade till Jeremia att hånarna kunde vända tillbaka till Jeremia, men han fick aldrig vända tillbaka till dem. Jeremia representerade dem som stod emot protestanterna, vilka just hade valt att återvända till katolicismens fälla och blev Babylons döttrar, Baals och Astartes falska profeter. Jeremia representerade den judeiske profeten som vid samma punkt på den profetiska linjen hade tillrättaviserat Jerobeams falska gudstjänstsystem vid början av det norra riket och därigenom förebildade införandet av ett falskt gudstjänstsystem som var en avbild av katolicismen vid slutet av det norra rikets historia. Profeten sade till Jerobeam, när Jerobeam erbjöd sig att ingå en allians, att han inte fick äta, dricka eller återvända den väg han hade kommit.

Och kungen sade till gudsmannen: Kom hem med mig och styrk dig, så skall jag ge dig en gåva. Men gudsmannen sade till kungen: Om du än ville ge mig hälften av ditt hus, skulle jag inte följa med dig in, och jag skall varken äta bröd eller dricka vatten på denna plats. Ty så blev det befallt mig genom Herrens ord: Du skall inte äta bröd eller dricka vatten och inte heller vända tillbaka samma väg som du kom. 1 Kungaboken 13:7–9.

Den judéiske profetens uttryck står i samklang med de falska profeterna åt Baal och Ashtoret i berättelsen om Elia. Naturligtvis är milleriternas historia också Elias historia, ty Miller var Elia. I berättelsen om Elia utförde Baals och Ashtorets profeter en bedrägeriets dans, vilken avslöjades som dårskap när eld kom ned från Gud och förtärde Elias offer; detta utgör således en förebild för den Helige Andes utgjutelse i midnattsropet i milleriternas historia. Konfrontationen i denna historia representerade den andre Elias konfrontation, vilken var Johannes Döparen under den bedrägeriets dans som utfördes av Herodias dotter (Salome). Herodias förebildades av Isebel, och Isebel är en symbol för den katolska kyrkan.

År 1844 blev de protestantiska kyrkorna Salome, Herodias' (Isebels) dotter. I bedrägeriets dans hade Herodes lovat halva sitt rike, och detta gjorde han på sin födelsedag; därigenom förebildade

han de sista dagarna, då de tio kungarna, som förebildas av Ahab (kungen över de tio nordliga rikena), samtycker till att ge sitt rike åt påvedömet (Isebel). Att ge ”halva ditt rike” är en symbol för en konfederation, och profeten från Judeen underrättade tydligt Jerobeam om att han aldrig skulle ingå någon allians med den avfällige kungen eller stödja hans förfalskade gudstjänstsystem.

Detta är också vad Herren sade till Jeremia, när han sade att ”hånarnas församling” (avfälligt protestantism) kan återvända till Jeremia, men Jeremia får aldrig återvända till dem eller återvända den väg han kom. Men den judéiske profeten gjorde just detta, ty han blev bedragen av en falsk och lögnaktig profet innan han återvände till Judeen—innan han hade fullbordat det verk som hade blivit honom givet.

Och i Betel bodde en gammal profet; och hans söner kom och berättade för honom allt det som gudsmannen den dagen hade gjort i Betel; också de ord som han hade talat till kungen berättade de för sin far. Och deras far sade till dem: Vilken väg gick han? Ty hans söner hade sett vilken väg gudsmannen hade gått, han som hade kommit från Juda. Och han sade till sina söner: Sadla åt mig åsnan. Så sadlade de åt honom åsnan, och han red på den och for efter gudsmannen och fann honom sittande under en ek. Och han sade till honom: Är du den gudsman som kom från Juda? Han svarade: Jag är. Då sade han till honom: Kom hem med mig och ät bröd. Men han sade: Jag kan inte vända tillbaka med dig eller gå in med dig; inte heller vill jag äta bröd eller dricka vatten med dig på denna plats. Ty det blev sagt till mig genom Herrens ord: Du skall där varken äta bröd eller dricka vatten, ej heller vända tillbaka och gå den väg som du kom. Han sade till honom: Också jag är en profet såsom du; och en ängel talade till mig genom Herrens ord och sade: För honom tillbaka med dig till ditt hus, så att han får äta bröd och dricka vatten. Men han ljög för honom. Så vände han tillbaka med honom och åt bröd i hans hus och drack vatten. Och det skedde, medan de satt till bords, att Herrens ord kom till profeten som hade fört honom tillbaka. Och han ropade till gudsmannen som hade kommit från Juda och sade: Så säger Herren: Eftersom du har varit olydig mot Herrens ord och inte hållit det bud som Herren, din Gud, befälde dig, utan har vänt tillbaka och ätit bröd och druckit vatten på den plats om vilken Herren sade till dig: Ät inte bröd och drick inte vatten, skall din döda kropp inte komma till dina fäders grav.

Och det skedde, sedan han hade ätit bröd och druckit, att han sadlade åt honom åsnan, det vill säga åt profeten som han hade fört tillbaka. Och när han hade gett sig i väg, mötte ett lejon honom på vägen och dödade honom; och hans döda kropp blev liggande kastad på vägen, och åsnan stod bredvid den, också lejonet stod bredvid kroppen. Och se, män gick förbi och såg den döda kroppen ligga kastad på vägen och lejonet stå bredvid kroppen; och de kom och berättade det i staden där den gamle profeten bodde. När profeten som hade fört honom tillbaka från vägen hörde detta, sade han: Det är gudsmannen, som var olydig mot Herrens ord; därför har Herren utlämnat honom åt lejonet, som har slitit honom och dödat honom, enligt Herrens ord, som han talade till honom. Och han talade till sina söner och sade: Sadla åt mig åsnan. Och de sadlade den. Och han gick och fann hans döda kropp ligga kastad på vägen, och åsnan och lejonet stå bredvid kroppen; lejonet hade inte ätit av kroppen och inte heller slitit åsnan. Och profeten tog gudsmannens döda kropp och lade den på åsnan och förde den tillbaka; och den gamle profeten kom till staden för att sörja över honom och begrava honom. Och han lade hans döda kropp i sin egen grav; och de höll klagan över honom och sade: Ack,

min broder! Och det skedde, sedan han hade begravt honom, att han talade till sina söner och sade: När jag är död, så begrav mig i den grav där gudsmannen är begravnen; lägg mina ben vid sidan av hans ben. Ty det ord som han ropade ut genom Herrens ord mot altaret i Betel och mot alla offerhöjdshusen som finns i Samarias städer skall sannerligen gå i uppfyllelse. 1 Kungaboken 13:11–32.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

”När Guds kraft vittnar om vad som är sanning, skall den sanningen för alltid bestå som sanningen. Inga senare antaganden som strider mot det ljus Gud har gett får ges utrymme. Människor kommer att träda fram med tolkningar av Skriften som för dem är sanning, men som inte är sanning. Sanningen för denna tid har Gud gett oss som en grundval för vår tro. Han själv har lärt oss vad som är sanning. Den ene kommer att träda fram, och sedan ännu en, med nytt ljus, som motsäger det ljus Gud har gett under sitt heliga Andes bekräftelse. Några få är ännu i livet som gick igenom den erfarenhet som vanns vid upprättandet av denna sanning. Gud har nådigt bevarat deras liv för att de gång på gång, intill slutet av sina liv, skall återge den erfarenhet de gick igenom, såsom aposteln Johannes gjorde ända till slutet av sitt liv. Och de banérbärare som har fallit i döden skall tala genom nyutgivningen av sina skrifter. Jag har blivit undervisad om att deras röster på detta sätt skall höras. De skall bära sitt vittnesbörd om vad som utgör sanningen för denna tid.”

”Vi skall inte ta emot orden från dem som kommer med ett budskap som motsäger de särskilda punkterna i vår tro. De samlar ihop en mängd bibelställen och hopar dem som bevis kring sina påstådda teorier. Detta har skett gång på gång under de gångna femtio åren. Och även om Skrifterna är Guds ord och skall vördas, är tillämpningen av dem, om en sådan tillämpning rubbar en enda pelare i den grund som Gud har uppehållit dessa femtio år, ett stort misstag. Den som gör en sådan tillämpning känner inte den Helige Andes underbara bekräftelse, som gav kraft och styrka åt de tidigare budskap som har kommit till Guds folk.

”Broder G:s bevis är inte tillförlitliga. Om de antogs, skulle de undergräva Guds folks tro på den sanning som har gjort oss till vad vi är.

”Vi måste vara fasta i denna fråga; ty de punkter som han försöker bevisa med Skriften är inte hållbara. De bevisar inte att Guds folks tidigare erfarenhet var en villfarelse. Vi hade sanningen; vi leddes av Guds änglar. Det var under den Helige Andes ledning som framställningen av helgedomsfrågan gavs. Det är värtalighet för var och en att tåga i fråga om de särdrag i vår tro i vilka de inte hade någon del. Gud motsäger aldrig sig själv. Skriftbevis missbrukas om de tvingas att vittna om det som inte är sant. Den ene efter den andre skall träda fram och komma med förment stort ljus och framföra sina påståenden. Men vi står fast vid de gamla landmärkena. [1 Joh. 1:1–10 citeras.]”

”Jag har fått befallning att säga att vi må använda dessa ord såsom passande för denna tid, ty tiden har kommit då synd måste kallas vid sitt rätta namn. Vi hindras i vårt verk av män som inte är omvända, som söker sin egen ära. De önskar bli ansedda som upphovsmän till nya teorier, vilka de framlägger under anspråk på att de är sanning. Men om dessa teorier tas emot, kommer de att leda till ett förnekande av den sanning som Gud under de gångna femtio åren

har givit sitt folk och bekräftat genom den helige Andes bevisning.” Selected Messages, bok 1, 161.